AMALIE BELINOA

CRISTINE

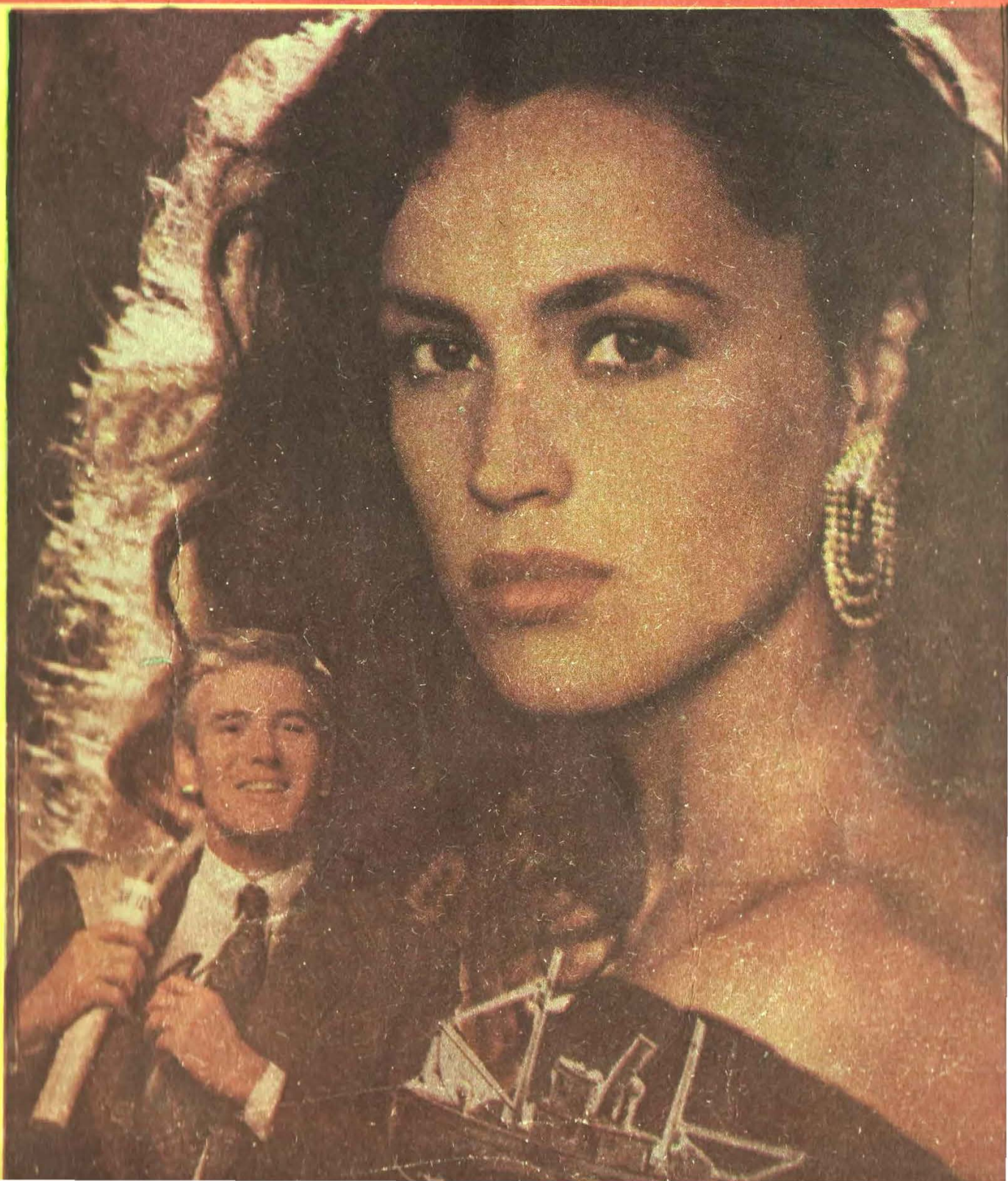

EDITURA

„DESTIN"

Lei 20

AMALIE BELINDA

CRISTINE

EDITURA 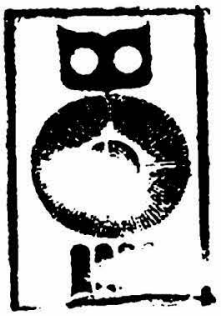 „DESTIN"

1991

Pentru întîia oară, Cristine Meudon a văzut în ziua aceea că a greşit. Cînd era încă la facultate, a avut de ales între studentul Gerard Naudin, colegul ei de studii, care promitea să devină un mare avocat şi între bogatul industriaş Robert Deveze. Avea de ales între viitorul sigur şi cel probabil. Ca orice fată modernă a ales viitorul sigur, deşi se simţea mai legată de trecutul studiilor comune.

S-a măritat cu industriaşul bogat, şi a devenit doamna Cristine Deveze.

Cu puţin înainte de nuntă, Cristine a avut o ultimă întrevedere cu Gerard.

— Cristine, te-ai gîndit bine înainte de a lua această hotărîre, care-ţi leagă toată viaţa? a întrebat-o el.

— Este oare aceasta o întrebare care se pune atunci cînd iubeşti, i-a răspuns ea aspră. În cazul nostru, oricum cred că este absolut deplasată.

— Da... dacă-ţi dai seama despre aparenţa bogăţiei şi a iubirii în acelaşi timp.

— Cum îndrăzneşti!

— Ştiu Cristine că nu este deloc plăcut să auzi aceste vorbe dar nu mi-aş îndeplini datoria dacă te-aş lăsa să te scufunzi fără să-ţi strig: Ia seama!

— Îţi mulţumesc, îţi mulţumesc foarte mult dragă prietene pentru interesul ce mi-l porţi, spuse ea batjocoritoare... Totuşi ţinînd seama de sentimentele care întovărăşesc sfaturile tale, nu cred că mă voi putea folosi de ele.

— Nu sînt atît de laş precum mă crezi Cristine... şi te rog să mă crezi că nu te-aş face să suferi dacă nu ar fi motive serioase. Îmi pare rău că trebuie să constat, că stima ce o am faţă de tine nu valorează.

— Ei bine, ce ai să-mi spui în definitiv? Haide, dă-i drumul, te ascult. Să terminăm odată!

— Mi-e teamă că prin faţa ochilor tăi, a început să strălucească o bogăţie înşelătoare, dar aş vrea să-ţi dezvălui într-un fel adevărul. Vreau să-ţi spun că situaţia financiară a logodnicul tău este destul de slabă. Acesta contează foarte mult pe zestrea ta pentru a se restaura. Se spune chiar că nu s-ar fi căsătorit cu tine dacă nu ai fi avut o zestre atît de mare.

— Minciuni, minciuni odioase!

— Nu, din păcate este tristul adevăr. Se mai spune că nu iubeşte femeia decît pentru plăcerea momentului, în realitate nu se leagă sufleteşte de cineva.

— Destul! Destul! strigă Cristine astupîndu-şi urechile. Dar nemilos, Gerard continuă:

— Se mai spune că dragostea niciodată nu-l satisface.

— Eşti un monstru Gerard! Un monstru de gelozie. Şi de data aceasta îţi spun că te disprețuiesc din tot sufletul. Te detest chiar... Adio şi să nu te mai văd niciodată.

Şi spunînd aceste cuvinte, Cristine a luat-o la fugă pentru a lăsa departe, în urma ei, pe cel ce-i revelase brutal adevărul.

II.

Acum, după aproape doi ani, ea se gîndeşte la cuvintele lui Gerard. Aceasta a început în seara în care, fiind plecaţi în vacanţă pe Mediterană, soţul ei i l-a prezentat pe baronul de Montignac, şi pe soţia sa. Ea era de o frumuseţe vulgară dar obraznică, şi prin aceasta cucerea orice bărbat. El era un nobil înalt, cu aspect degenerat. Robert a început să-i facă curte baroanei, iar ea nu se lăsa greu cucerită, mai ales că baronul, vădit îmbătrînit înainte de vreme, închidea ochii în faţa extravaganţei frumoasei şi tinerei sale soţii.

Aşadar, doamna de Montignac nu se jena de a-şi înşela soţul pe faţă. Intenţia ei de a se face plăcută era vădită, iar privirile provocatoare pe care le arunca vecinilor ei explicau clar unde voia să ajungă.

Nici Robert n-a scăpat, bineînţeles, manevrelor baroanei iar Cristine, dotată cu un simţ de observaţie foarte dezvoltat era şi foarte atentă la ceea ce se petrecea în jurul ei. Observînd şi de această dată totul, a început să-i arunce tot felul de săgeţi pline de ironie baronesei, a cărei inteligenţă mediocră n-a putut face faţă acestor atacuri. Baronesa, plină de

nervi aruncă fulgere din frumoşi-i ochi, şi-şi mişcă cu nervozitate degetele-i pline de inele. În sfîrşit Cristine este încîntată de rezultatul atacului ei. Baronul se pare că nici nu bagă de seamă, iar Robert se întreba ce să facă pentru a-şi păstra poziţia de gentleman şi a le calma pe cele două femei, soţia sa şi baroneasa, care par dornice, atît una, cît şi cealaltă să repurteze victoria. După scurt timp de gîndire găsi soluţia venindu-i în minte un vers celebru învăţat în şcoala militară : „Orice bătălie se termină, din lipsă de combatanţi". Aşadar se hotărăşte să scurteze bătălia şi îşi ia rămas bun de la familia Montignac. La despărţire, doamna de Montignac spuse adresîndu-se în special lui Robert :

— Să ştii că o să vă amendăm pentru că vă retrageţi atît de repede şi nu ne vom declara mulţumiţi decît dacă ne promiteţi că o să ne întîlnim într-o seară la cazinou.

Robert înţelese aluzia şi răspunse cu un zîmbet complice :

— Îmi va face mare plăcere scumpă doamnă să mă achit de această datorie, căci şi eu doresc să-mi încerc norocul la ruletă.

Puţin mai tîrziu, ajunşi în camera de hotel, Robert a început cu observaţiile reproşîndu-i Cristinei că i-a stricat seara prin atitudinea ei nepoliticoasă. Evitînd tonul ridicat, Cristine se străduieşte să nu-i răspundă aşa cum merită, pentru ca discuţia să nu ia proporţii nedorite.

III

A doua zi a trecut liniştită, fără să mai poarte amprenta neînţelegerilor din ajun. Baronul de Montignac şi soţia sa s-au dus să-şi poarte pe alte meleaguri blazonul lor.

La hotelul Richeleu unde locuiau Robert şi Cristine se aflau şi soţii Cazaux, nişte clienţi de-ai lui Robert. Ei au confirmat în totalitate părerea Cristinei despre doamna de Montignac. La insistenţele familiei Cazaux, Robert a acceptat să părăsească pentru prînz luxosul hotel Richeleu, pentru a lua masa împreună într-un restaurant simplu.

— Cunoaştem, a spus doamna Cazaux, un restaurant ascuns între dune, destul de modest, dar care are o vedere splendidă. Eşti foarte bine servit şi la un preţ mult mai rezonabil decît în altă parte... O să vedeţi.

— Va să zică un adevărat paradis! spuse Robert cu un glas sarcastic.

Atunci Cristine intervine împăciuitoare:

— Nu trebuie să vă aşteptaţi la elogii din partea soţului meu, doamnă dragă. Nu apreciază de loc liniştea. În afara mulţimii şi a continuei agitaţii, e tot atît de nenorocit ca o păsărică în colivie.

— Nu pot crede aşa ceva, exclamă doamna Cazaux.

— Cristine exagerează, intervine Robert puţin enervat. Este adevărat că nu sînt atît de înţelept ca ea, dar totuşi sînt departe de a nu aprecia liniştea odihnitoare atunci cînd se iveşte ocazia.

— Atunci ne-am înţeles, plecăm cu toţii în maşina noastră, încheie doamna Cazaux triumfătoare.

De îndată ce au ieşit din oraş, automobilul o apucă pe un drum în dreapta căruia se răsfaţă vilele înecate de verdeaţă luxuriantă, iar la stînga se desfăşoară golful larg deschis.

Apoi drumul se înfundă în adăpostul pinilor, care vin să moară la extremitatea plajei. Albastrul cerului şi cel al oceanului se amestecă într-o umbră de azur. În faţă li se deschide o vedere splendidă.

— Ah, spuse Cristine, adresîndu-se doamnei Cazaux, ce idee minunată aţi avut să ne aduceţi aici. Înţeleg entuziasmul dumitale şi-l împărtăşesc. Este un loc minunat şi incomparabil.

După o scurtă plimbare, ora mesei îi adună la restaurant. În realitate este vorba despre o pensiune de familie rustică, dar plină de confort, clădită pe înălţimea dunelor, şi care se bucură de o privelişte minunată spre mare şi spre pădurea care se află în spatele ei.

Colţul e pitoresc şi plăcut, iar Cristine nu regretă de loc plimbarea. Cît despre Robert, el este mai rezervat. E vădit că îi lipseşte luxul şi atmosfera de la hotelul Richeleu şi toată acea agitaţie fără de care nu poate trăi. Cristine observă indispoziţia soţului şi gîndi: „Doamne fereşte, dacă mîncarea nu va fi bună". Din fericire însă, nimic nu lasă de dorit, proprietarii pensiunei ţinînd mult la renumele bucătăriei lor.

— Nu-i așa că mîncarea este minunată ? întrebă domnul Cazaux. Robert e obligat să admită. Puțin mai tîrziu se duc să se odihnească la umbra pinilor, legănați de o briză dulce și parfumată, apoi coborîră către plajă care este mai puțin populată decît cea de la Arcachon, dar mai puțin vie, căci în această parte valurile sînt mai agitate. Și ce plăcere este să găsești după o baie în unda însorită, umbra unui buchet de verdeață, care înlocuiește cortul sub care te aperi de puterea soarelui.

— Iată unde ar fi trebuit să ne petrecem vacanța, spuse Cristine. Dacă voi avea voie să aleg, vara viitoare voi veni aici în acest colț minunat.

— Nenorocirea e, spuse domnul Cazaux că găsești foarte greu locuri. Nu prea sînt multe hoteluri în această parte. Dar, pentru a fi sigură că obții o cameră, trebuie să te înscrii cel mai tîrziu la sfîrșitul lunii mai, ceea ce nu-i foarte ușor. Așadar sîntem obligați să ne stabilim la Arcachon. Patronul de la Richeleu, pe care-l cunoaștem de mult timp, reușește întotdeauna să ne dea o cameră. Din acest loc putem merge cu automobilul unde ne dorește inima.

— Pariez că din zece drumuri, nouă vor fi la Pyla.

— Da, răspunse doamna Cazaux. Aceasta este excursia noastră favorită și sîntem încîntați să ne împărtășiți gusturile.

— Desigur. Și întorcîndu-se către soțul ei adăugă : Nu-i așa Robert că o să mai venim în acest loc ? Aș dori-o cît mai des posibil.

— Da, răspunse el lipsit de convingere.

În gîndul lui însă își spuse : „Am să-ți plătesc eu pentru figurile astea mititico. Să te ferească Dumnezeu să te apuce în fiecare zi asemenea capricii".

S-au înapoiat în asfințit și soții Cazaux sînt încîntați că au găsit noi entuziaști ai colțișorului lor de natură, judecînd bineînțeles după satisfacția Cristinei pentru că Robert rămase închis și posomorît.

IV

Baronul de Montignac și doamna, s-au înapoiat și ei seara la Arcachon. Robert era sigur că și-a găsit în tînăra baroneasă o ființă la fel ca el, gata oricînd de „sacrificiu".

— La dracu cu firile de acest fel, mormăi Robert, şi fără să mai ezite, o anunţă pe soţia sa că are intenţia să se ducă la cazinou chiar în seara aceea.

— După cum se vede, nu poţi petrece o seară fără zgomot

— Nu mă interesează atît de mult părerea ta. Eşti liberă să faci ce vrei. Eu unul nu revin asupra hotărîrii mele.

— Nu, nu, răspunse Cristine, voi merge şi eu dar să ştii că nu mă voi mulţumi să-i văd doar pe alţii jucînd... Te previn.

— Cu atît mai bine draga mea. Vom avea şansă dublă. Sau am să pierd o sumă serioasă şi eu voi fi primul, care îţi va reproşa. Dar Cristine are o idee în cap pe care o păstrează pentru ea. Odată ajunşi, fără să ezite ea aruncă pe masa de joc un bilet de o mie. Robert o priveşte uimit şi mînios dar nu întîlneşte decît o privire indiferentă şi furia lui nu face decît să-i sporească. În acelaşi timp mica bilă nevinovată se învîrteşte pe masa verde. Se învîrteşte, se învîrteşte, apoi îşi încetineşte traiectoria din ce în ce mai mult şi în sfîrşit se opreşte.

— Am cîştigat! exclamă Cristine, întinzînd mîna să-şi ridice cîştigul. Robert rămase înmărmurit... Hotărît această femeie este plină de surprize!

Jocul reîncepe. Baronul mizează din nou, soţia lui deasemenea. Robert se abţine.

— Mizează tu, îi spuse el soţiei sale, din moment ce eşti o mascotă atît de bună.

Cristine simte ironia şi aruncă din nou jetoane, dar de data aceasta pentru 500 de franci. Prudenţă regretabilă, căci bila se opreşte din nou pe numărul ales de ea. Doamna de Montignac şi sotul ei lansează săgeţi de invidie. Robert a început să se amuze, căci jocul a luat o turnură neasteptată.

Cu insistenţă neobosită, perdanţii se înverşunează. Cristine pierde apoi cîştigă din nou şi la sfîrşit se retrage cu un cîştig net de 15 000 de franci, ceea ce i se pare o sumă enormă. E înteleaptă, aşa că se mulţumeşte cu această sumă, şi se opreşte din joc.

Dar a doua zi, soţii Montignac care nu vor să se declare învinşi propun o nouă întîlnire în jurul mesei şi lucru curios,

Cristine acceptă cu bucurie, spre marea satisfacție a lui Robert.

— Ce ascunde ea oare sub acest comportament neobișnuit? se întreabă el nu fără o oarecare neliniște. Ca și în ajun, pierderile și cîștigurile se echilibrează, și la sfîrșit se soldează cu un beneficiu net de 20 000 de franci.

— Pe onoarea mea, spuse baronul, aveți o șansă nebună!

— Poate, răspunse Cristine malițioasă. Șansa stă supusă la picioarele mele. O să vedeți... Așa va fi ori de cîte ori voi juca.

Toți deschid niște ochi de mirare. Oare deține ea vreun secret? Doamna Montignac intervine și ea în discuție:

— Întradevăr, aveți un joc teribil. Dar știți ce se spune despre cei care au noroc la jocuri? Lucrul acesta nu vă pune pe gînduri?

— Nu, răspunse Cristine. Există momente cînd prefer bogăția, de altfel este o momeală, la care foarte puțini rezistă. Averea sau aparențele ei atrag întotdeauna. Nu credeți la fel doamnă?

Aluzia neputînd fi mai directă, doamna Montignac se apropie instinctiv de Robert, care se ține impecabil ca un gentlemen. Este cert că Cristine a reușit să-i jignească pe soții Montignac, motiv pentru care se despart destul de rece. Cristine e încîntată.

Zilele următoare nu și le-au mai petrecut împreună. Robert nu e deloc în apele lui, căci în felul acesta se afla la discreția soției sale și a familiei Cazaux. Toți trei se înverșunează să-și petreacă timpul ca muritorii de rînd, antrenîndu-l la tot felul de distracții mărunte.

Într-adevăr, e prea mult. Cristine devine insuportabilă. Mai treacă de la el cu aranjamentele din timpul zilei, dar să se mai vadă obligat să facă pe romanticul în plimbări, seara pe plajă, asta întrece orice măsură!

E hotărît să-și spună cuvîntul, dorind să-și petreacă ultimele 8 zile din concediu după pofta inimii lui. În definitiv toate femeile sînt la fel, și dacă a lui e mai rebelă, ei bine, va căuta altele mai docile. „Ce păcat, își spuse el, că doamna Montignac mă ocolește acum. Iată una care mi-ar conveni de minune". Această idee își face tot mai mult loc în creierul

lui. De-acum înainte nu mai are decît o țintă : să obțină iertarea frumoasei baronese și s-o cucerească.

V

Și ocazia se ivește mai repede decît se așteptase, într-o dimineață, grație unui accident stupid, pe care îl consideră ca pe un semn al providenței. În acea dimineață, Cristine și-a scrîntit glezna. Nimic grav, dar din prudență doctorul îi recomandă să stea nemișcată timp de 48 de ore, așa că a fost transportată în camera ei. Doamna Cazaux, foarte amabilă, se căznește să-i facă cît mai plăcută această liniște forțată și-și petrece mai tot timpul alături de ea, privîndu-se la rîndul ei de distracții. Cît despre Robert, considerînd că soția sa nu se plictisește alături de buna doamnă, nu-și face nici un fel de probleme de a o părăsi și a pleca pe plajă. Bineînțeles că ochii săi caută imediat perechea Montignac. O descoperă imediat pe doamnă, se apropie de ea și o salută cu o amabilitate vădită. Baronesa îl privește mirată :

— Ești văduv astăzi ?

— Da, soția mea e puțin suferindă... Pot să vă pun aceeași întrebare ?

Doamna Montignac îi arătă cortul sub care se adăpostește soțul ei și spuse :

— E atît de posac în dimineața asta, încît prefer să nu stau alături de el.

— Cu atît mai bine, răspunse Robert. Asta îmi va permite să-mi înșel cu dumneata singurătatea.

— În cazul acesta, să mergem în altă parte. Vrei ? Detest să fiu supravegheată.

Se îndreptară amîndoi spre cealaltă parte a plajei conversînd foarte prietenos ca și cînd s-ar fi cunoscut dintotdeauna. După cîteva ore, se despart dîndu-și întîlnire după amiază.

— Soțul meu are o digestie foarte leneșă, mai completă baronesa la despărțire cu un zîmbet ironic. Nu se scaldă niciodată înainte de orele 5 și în această așteptare știți ce face ? Doarme ! Eu nu am răbdare de a face la fel... Așa că mi-am făcut obiceiul de a merge încotro mă duc ochii, în timp ce el se odihnește, și de a mă înapoia la ora băii. Dacă doriți vom profita de acest obicei al meu pentru a merge

pînă la Cap Ferret de exemplu. Acolo vom fi amîndoi mai liberi.

— Bună idee, aprobă Robert. De îndată ce mănînc o să şi pornesc.

— Şi eu voi face la fel, răspunde doamna Montignac. Aşa cum era de prevăzut, baronul a admis fără nici o rezervă, ca soţia sa să prefere plimbarea în schimbul camerei de hotel iar Cristine, a acceptat deasemenea fără nici o umbră de bănuială ca soţul să o părăsească imediat după masă, din cauza unei vizite de afaceri pe care nu poate să o amîne. În această situaţie, cei doi complici s-au îmbarcat în toată liniştea pentru a ajunge la ţărmul ospitalier.

VI

De îndată ce au ajuns la Cap Ferret, doamna Montignac se găseşte faţă în faţă cu doi domni, a căror vedere îi produc o [illegible]recare jenă, dovedită de salutul timid prin care le răspunde, şi de roşeaţa subită care-i colorează obrajii.

— Sînt nişte prieteni... să dispărem cît mai repede, spuse şi se înfundară grăbiţi în pădurea de pini, urmăriţi de privirile intrigate a celor două persoane.

— Frumoasa Katy! Ai recunoscut-o? spuse cel mai tînăr. Katy Dalbert, văduva bijutierului care a murit într-un mod atît de misterios, şi din care cauză ea a fost dată în judecată. Am pledat pentru ea acum doi ani şi am obţinut achitarea ei. Cred că s-a căsătorit apoi cu un om mai în vîrstă dar foarte bogat, baronul de... de... Montignac. Dar spune-mi tată nu ţi se pare că tînărul care o însoţea nu are nimic din trăsăturile bătrînului baron?

Maestrul Beaupuy izbucneşte în rîs:

— Trebuie să fie succesorul lui spuse el. O femeie de genul acesta nu se căsătoreşte din dragoste, mai ales cu un om mult mai în vîrstă decît ea.

— Atunci ce să se fi întîmplat cu baronul, să fi dispărut ca şi predecesorul lui?

— Nu, s-ar fi ştiut lucrul acesta. Cred că se mulţumeşte să-l înşele.

— Mă intrigă foarte mult toată această poveste. Zilele acestea am să mă duc să văd ce se întîmplă prin Arcachon. Fără îndoială că acolo şi-a stabilit mai nou sediul.

Aşadar, în timp ce, cei doi vinovaţi se duc să-şi consume păcatul în umbra pinilor, cineva caută să dezlege taina lor.

VII

Gilles Beaupuy avocat la baroul din Toulouse, ca şi tatăl său, moştenind de la acesta clarviziunea şi facultăţile psihologice, este foarte perspicace în a observa ciudăţeniile în comportamentul unui individ. Acum este interesat de afacerea Dalbert, care a ridicat rechizitorii violente şi a trezit imediat curiozitatea de a şti mai mult.

Aşadar, chiar a doua zi dimineaţa a traversat golful pentru a ajunge la Archacon, în timp ce iubitorii de mare invadează plaja.

Cristine care nu poate încă să înoate şi-a părăsit totuşi camera iar acum se lasă biciuită de razele soarelui matinal. Sta singură lîngă cortul ei. Soţul şi cu domnul Cazaux încearcă o barcă în timp ce doamna Cazaux cu siguranţă mai este încă în patul ei.

Gilles o vede şi o recunoaşte imediat pe Cristine cu care a fost coleg la Universitate şi este încîntat să o descopere acolo unde nici nu se aştepta. Se îndreaptă repede către ea. Surprinsă, Cristine caută să pună un nume pe faţa acestui om cunoscut. După scurt timp şi-l reaminteşte şi se ridică în picioare pentru al primi.

— Gilles Beaupuy ! Ei, asta-i bună ! Cărui hazard datorez şansa de a te întîlni ? De cînd eşti aici ?

— De un sfert de oră... Sosesc de la Cap Ferret unde am tras împreună cu familia mea într-o vilă pe care am închiriat-o pentru tot sezonul.

— Desigur că nu ai sosit de mult timp, căci sînt sigură că altfel ne-am fi întîlnit.

— Întradevăr n-am venit decît de vreo cîteva zile, şi mă simt atît de bine pe partea cealaltă a coastei încît nu m-am deplasat încă. Archacon nu prea mă atrage.

— Bineînţeles, atunci cînd iubeşti liniştea...

— Eşti aici cu soţul dumitale, desigur ?

— Da, sîntem aici de la 1 august şi mai avem de stat încă o săptămînă. Apoi ne întoarcem la Toulouse. Şi dumneata ?

— Eu mă înapoiez înainte de 30. Numai tata e obligat să se înapoieze mai devreme : un client îl reclamă... Ah, a-

facerile astea...

— Continui să colaborezi cu tatăl dumitale?

— Bineînțeles, acum însă mi-a acordat vacanță.

— Și profesiunea continuă să-ți placă?

— Din ce în ce mai mult. Sînt cazuri atît de interesante! Și pentru că vorbim de cazuri interesante, închipuiești că am văzut ieri o fostă clientă: Catherine Dalbert, compromisă într-o poveste de otrăvire, în care victima era soțul ei... Cred că-ți amintești și dumneata cazul acesta.

Procesul a fost emoționant, a făcut mare vîlvă în cadrul opiniei publice precum și în facultate.

— Da, mi se pare că-mi aduc aminte. Nu tatăl dumitale este acela care a pledat pentru ea?

— Ba da. Și a cîștigat procesul cu toată lipsa de dovezi. Dar în fond, atît pentru mine cît și pentru tata, Katy rămîne dubioasă.

— Ai revăzut-o ai spus? Unde?

— La Cap Ferret împreună cu un tip, care judecînd după vîrsta lui, nu poate fi soțul ei. Poate că-l știi. E baronul de Montignac care e mult mai bătrîn decît ea.

Cristine a tresărit.

— Baronul de Montignac? Dar îl cunosc! Este un client al soțului meu și locuiește la Richelieu, același hotel la care am tras și eu cu Robert. Ei bine, asta-i bună, nu pot să mă dumiresc cu atît mai mult că această Katy, așa cum o numești dumneata a căutat foarte mult să ne devină simpatică.

— Nu te încrede în ea e o femeie periculoasă...

— Cam tot așa am judecat-o și eu.

Și deodată obrazul Cristinei se întunecă:

— Spune-mi te rog Giles, nu cumva l-ai remarcat pe tînărul bărbat care era cu dînsa?

— Vag...

— După cît îți poți aminti, poți să-mi spui dacă era mic, înalt brun sau bond?

— Da, foarte brun. Asta m-a frapat la el, căci costumul de olandă care-l purta făcea să iasă și mai mult în evidență acest amănunt.

— Un costum de olandă albă? Dar atunci...

— Îl cunoști?

— Așa cred, răspunse ea încet. Și adăugă cu voce des-

compusă: Ai dreptate Gilles, această femeie e periculoasă. Foarte periculoasă. Gilles observă atunci tulburarea și paloarea ei:

— Dumnezeule Cristine, spuse el cu glas încet, impresionat... Oare este...

Ea nu răspunse, dar cu toată strădania ei ochii i se umplură de lacrimi.

— Vai cît de prost sînt! exclamă el. Nu puteam să-mi țin gura? Iartă-mă Cristine.

— Nu ai făcut nimic rău prietene. Mai curînd mi-ai făcut un serviciu.

— Totuși regret...

— Lasă, lasă, spuse ea găsindu-și curajul să zîmbească. Să nu ne mai gîndim la asta. Și nu uita, în cazul în care mai vii pe aici, pe această plajă înainte ca eu să plec, te rog să vii să-mi spui bună ziua.

Îi întinde o mînă prietenoasă, și Gilles se îndepărtează spunîndu-și în sinea lui: „Niciodată n-am să mai fac așa ceva. Ah ce prost sînt! O să aibă o vacanță mai frumoasă acum!".

Într-adevăr, Cristine cu toată energia ei obișnuită, se simte de data aceasta incapabilă de a-și domina durerea sau de a găsi consolare în natura pe care o preferă atît de mult. Dimpotrivă, parcă îi era necaz că soarele strălucește atît de puternic, că oceanul își ondulează fără încetare valurile sclipitoare, în general pe toată frumusețea care pare că prin bucurie îi insultă nenorocirea. Se ridică în picioare, greoaie și obosită, trece ca o somnambulă prin fața mulțimii exasperante și se retrage în umbra camerei ei, cu ușa și ferestrele închise, ca să-și ascundă durerea.

Aici o găsește Robert, care după ce a cercetat plaja în lung și-n lat, fără s-o găsească, i-a trecut prin minte că s-a refugiat la hotel. Și, spre marea lui surprindere o găsește ghemuită pe patul ei, plîngînd cu lacrimi fierbinți.

— Dar ce ți s-a întîmplat Cristine? o întrebă el. Ești bolnavă? Ea îi face semn din cap că nu, dar îi ocolește privirile.

— Cineva te-a contrariat?

Nici un răspuns.

— Cine? o întrebă Robert nervos.

— Tu, spuse ea în cele din urmă suspinînd.

— Eu ? Aș vrea tare mult să știu cum...

— Ai putea înțelege, fără să-mi mai ceri explicații dacă ai avea puțină conștiință... dar nu ai așa ceva... spuse ea cu o voce întretăiată.

Și privindu-l de data aceasta drept în ochi, adăugă :

— Îți amintești ce ai făcut ieri ?

El se tulbură și se bîlbîie :

— Dar... nu ți-am spus ? doar știi foarte bine... I-am făcut o vizită domnului Laroche.

— La Cap Ferret ?... Credeam că domnul acesta se află la Bordeaux.

Robert se aștepta la această replică, așa că i-a răspuns foarte calm :

— Este adevărat că am făcut traversarea cu doamna Montignac, care se ducea și ea la Cap Ferret, dar în prealabil am vorbit la telefon cu secretarul domnului Laroche și mi-a spus că se află în vilegiatură în același loc. Doamna Montignac, nu știu ce probleme avea la Cap Ferret, dar din nefericire, acest hazard nu ne-a făcut nici un serviciu, căci iată dovada, și eu știu de unde vine răul : din partea unei cunoștințe a soțului ei, pe care ea l-a salutat la debarcader, subliniindu-mi că această persoană are o limbă foarte lungă. Ceea ce mă surprinde însă foarte mult este cum a putut să te descopere acest personaj sinistru și să-ți povestească cine știe ce baliverne.

— Acest sinistru individ, în orice caz mai puțin sinistru decît tine este maestrul Beaupuy, reprezentat în mod foarte demn în diferite ocazii de către fiul său Gilles cu care am fost colegă la facultatea de drept. Și aceste persoane au avut trista favoare de a intra în relații cu doamna Montignac, pe timpul cînd se numea Catherine Dalbert, zisă și Katy, văduva bijutierului a cărui moarte a dorit-o... ca să nu spun mai mult... ceea ce a motivat arestarea ei. Maestrul Beaupuy a apărat-o, și îmi amintesc bine de acest proces care a stat mult timp pe rolurile Curții cu Juri. A fost eliberată în lipsă de probe, ceea ce nu împiedică să fie încă bănuită. Cînd Gilles Beaupuy te-a întîlnit ieri, nu știa că ești soțul meu, și numai în virtutea acestei ignoranțe mi-a vorbit de această femeie și de acela care o însoțea : „Un bărbat de vreo trei-

zeci de ani, foarte brun, şi după toate aparenţele nu era baronul de Montignac". Precizările pe care le-am mai obţinut de la el, mi-au permis să-mi dau seama, că tu erai bărbatul care o însoţea. Şi acum nu mai am nici o îndoială.

— Ei bine. dacă vrei să te iei după toate minciunile n-ai decît să faci cum vrei. Dar să ştii că nu s-a terminat. Chiar în dimineaţa aceea, hazardul m-a aruncat în braţele unei femei tinere şi frumoase, sau mai bine zis, ea a căzut în braţele mele cînd era pe punctul de a se îneca. Am scăpat-o la timp, şi cînd frumoasa şi-a revenit în simţiri. am condus-o pînă la ea acasă cu maşina mea. Dacă maestrul Beaupuy a văzut şi această ispravă a mea, se va gîndi că e o nouă cucerire, şi desigur te va informa de urgenţă.

— Gilles nu e o limbă lungă şi fără voia lui a făcut această indiscreţie.

— În orice caz a reuşit să mă facă suspect, asta nu poţi s-o negi. Şi eu pot să te felicit că ai dat atenţie cuvintelor lui. Aşadar, din moment ce nu ai încredere în mine, şi fără motive mă suspectezi, este inutil să mai continuăm politica de fidelitate.

— Cît cinism! Mă dezgusti!

— Ştiu draga mea! Totuşi linişteşte-te... Nu am intenţia să prelungesc supliciul tău, chiar dacă eu te dezgust. Reuşeşti să mă aduci la disperare şi asta va fi şi mai rău. Adio, doamnă!

— Nu, orice cuvînt în plus este inutil. Nu voi ceda decît în momentul în care vei înţelege cît eşti de insuportabil! De două sau chiar trei luni, găseşti într-una motive de discuţii. Şi răbdarea are margini, şi dacă tu nu ai ajuns la capăt, să ştii că eu am ajuns.

Cristine nu mai spuse nimic. Buimăcită şi zdrobită abia îşi dădu seama că Robert a închis uşa de la camera ei şi că o abandonase singurătăţii.

VIII

Şi zilele trec... Robert şi-a reluat treburile iar Cristine care nu este încă hotărîtă să rupă legătura ,a semnat pace. Se preface însă. Nu este mai fericită. Acest echilibru pare şubred şi pericolul ameninţă într-una, invizibil dar tenace. Viaţa lui Robert, în afara căminului se împarte între comerţ şi plăcerile mărunte, iar Cristine face eforturi înfiorătoare pentru a

încerca să-l aducă pe drumul cel bun. Tot așa se gîndește și domnul Deveze, tatăl, atunci cînd îi spune nurorii sale :

— Crede în experiența mea Cristine, nu-l brusca și dă-i timpul să se obișnuiască cu responsabilitățile vieții de familie. Ar trebui să aibă copii, cred că asta l-ar aduce la rațiune.

O prietenă a ei din facultate, i-a ținut același discurs :

— Ca și tine am plîns mult din cauza purtării lui, Lucien. Dar de cînd s-a născut micuța noastră Jaqueline, este cel mai cuminte soț și cel mai încîntător tată ; ai crede că ar comite un sacrilegiu dacă ne-ar lăsa departe de niște plăceri pe care noi nu le putem împărtăși. De altfel acum nu mai preferă plăcerile care le dorea înainte.

Oare voi avea satisfacția să vorbesc într-o zi și eu în felul acesta ? gîndea Cristine ori de cîte ori își amintea de aceste vorbe.

Într-o dimineață, cuprinsă de o indispoziție inexplicabilă, pe care nu o putea atribui nici oboselii și nici vreunui exces alimentar, se îndreaptă triumfătoare către soțul ei :

— De data aceasta prietene, îi spuse ea, am impresia că dorințele mele de maternitate se vor realiza. Iată-mă în situația de a te anunța că s-ar putea să devii tată.

— Plăcută veste, n-am ce spune, răspunse Robert arătîndu-i un obraz posomorît. Într-adevăr, avem de ce să ne bucurăm ! Cristine îl privește aiurită ca printr-o ceață :

— Va să zică asta este toată bucuria care o simți ? Dar oare n-ar fi necesar Robert, să avem un copil, după 18 luni de la nuntă ?

Dar el nu înțelege lucrurile la fel ca ea. El știe bine că un copil necesită grijă în plus, privațiuni și o oarecare sclavie. Nu, orice s-ar putea crede despre el, Robert nu este pregătit pentru acea viață măsurată pe care Cristine, prin revelația ei îl face să o întrevadă în această dimineață.

Cristine, complet zdrobită rămase nemișcată mult timp, după care încearcă să se resemneze. Va naște și va crește acest copil, își va îndrepta întreaga speranță către el, și o va recompensa pentru toate deziluziile de azi.

Și zilele se scurg cu gîndurile pentru mica făptură ce se va naște pregătindu-se mereu pentru ceea ce ar fi necesar. Continuă să aibă încredere în Robert acordîndu-i toată aten-

ția tratîndu-l cu indulgență, pentru că atunci cînd copilul se va naște el își va schimba atitudinea. Robert, neschimbat, o atrage după el la toate distracțiile mondene, o solicită mereu mai mult, fără a-și da seama de răul ce i l-ar putea pricinui. În primele luni, ea se supune încă cu stoicism a-l însoți, dar apoi se simte din ce în ce mai rău. Doctorul îi recomandă o liniște absolută iar pentru o mai mare siguranță, să se stabilească la părinții ei. Ea se apără și promite să fie rezonabilă.

— Nu am de făcut mare lucru în casă, îi spuse ea doctorului. Și am să mă plictisesc la părinții mei încît cred că mi-ar face mai mult rău.

— Nu, nu, protestează doctorul. Soțul dumitale nu este pregătit pentru a vă asigura o odihnă permanentă, iar dumneata pentru a-i fi pe plac, vei călca deseori prescripțiile mele. Este necesar acest sacrificiu dacă vrei într-adevăr să ai un copil.

La rîndul lui Robert insistă :

— Domnul doctor are dreptate Cristine, va fi mai bine pentru tine să pleci la părinții tăi, iar eu aș putea să vin la ine în fiecare săptămînă. Despărțirea nu va fi chiar atît de grea.

Acest ultim argument triumfează și Cristine cedează pentru eventualitatea plecării. Este vorba însă, să-l părăsească pe soțul ei pentru șase luni, și cu toate că el i-a promis s-o viziteze în fiecare săptămînă asta este departe de a o liniști. „Șase luni, se gîndea ea, este un timp foarte lung pentru un om care se lasă atît de ușor învins de tentații". Robert dimpotrivă se bucură de această libertate, fie ea chiar și provizorie. Prezența în viață a unei tovarășe greoaie și suferinde nu-i surîde de loc, mai ales după incidentele de la Arcachon, care au îngreuiat înțelegerea dintre ei. El se gîndește că, acum soția lui este total lipsită de dinamism. Cînd el iese singur în oraș, ea îi face reproșuri. Cînd o invită să iasă și ea, se vaită. Într-un cuvînt niciodată nu e mulțumită. Ah, să fie de acum singur, să fie liniștit! Este adevărat că 6 luni nu sînt suficiente pentru a se răzbuna pe tirania ei dar e bine și atît.

Bineînțeles că nu lasă nimic să se bănuiască din gîndurile lui, regretele par sincere, și pe baza acestor iluzii Cristine îi redă viața de celibatar.

IX

S-au scurs două luni fără nici un incident; Vizitele lui Robert se desfăşoară aproape în fiecare duminică şi starea sănătăţii Cristinei se ameliorează. Totul pare că-şi urmează cursul normal. Totuşi, într-o dimineaţă, după ce şi-a citit poşta de ce a rămas Cristine atît de pierdută în gîndurile ei? Fără îndoială pentru că scrisoarea citită pe jumătate i-a scăpat din mîini şi mîinile i se împreunează pentru a-şi susţine fruntea, devenită subit atît de grea. Scrisoarea este de la una dintre fostele ei colege de facultate. Dar ce se spune în scrisoare?

„Draga mea Cristine, în primul rînd vreau să te cert pentru că ai păstrat cu atîta gelozie secretul tău şi de motivele ce te-au determinat la aceasta. Aşadar vei fi mamă. Te felicit din toată inima. Prin Robert am aflat de exilul tău şi de motivele care te-au determinat. Îţi urez deci o maternitate fericită. Să dea Dumnezeu ca naşterea acestui copil să ţi-l apropie pe soţul tău atît de uşuratic de a cărui purtare te plîngeai. Nu ştiam că Robert a devenit colecţionar de mobile antice, şi tot felul de piese rare; asta m-ar fi interesat, căci am cumpărat în ultimul timp o garnitură de Sevres pentru salonul meu, şi se pare că am cam fost înşelată la preţ. Dar acum nu mai are nici un rost să-mi pară rău. În viitor, dacă îmi vei da voie, voi cere sfaturi soţului tău în această privinţă. Eu l-am întîlnit acum 8 zile la o licitaţie a unor obiecte provenite din castelul Montfort. Erau obiecte tare frumoase pe care le-a achiziţionat soţul tău, împreună cu o doamnă Montignac interesată fără îndoială ca şi el în acest gen de afaceri. La insistenţele mele, această doamnă a renunţat în profitul meu la o mică pendulă, de care m-am amorezat direct. Robert mi-a promis că-mi va procura şi cele două vase care formează garnitura pendulei. Vreau să cred că nu-şi va uita promisiunea.

Ştii pe cine am mai întîlnit la această licitaţie? Ghiceşte dacă poţi. Nu, nu vei ghici niciodată. Tînărul bărbat despre care îţi vorbesc este cu siguranţă departe de gîndurile tale. Este vorba despre Gerard Naudin, acest sărman Gerard, care ţi-a vorbit atît de urît despre Robert şi pe care tu l-ai urît din cauza aceasta, îţi aminteşti?

Nu ştiu dacă l-ai iertat. El în orice caz nu-ţi păstrează de loc ranchiună şi m-a rugat chiar, dacă voi avea ocazia

să-ți transmit toată stima lui, ceea ce mă și grăbesc să fac.

Știi că Gerard a reușit foarte bine în viață? Un proces răsunător, pe care niște clienți bogați voiau cu orice preț să-l cîștige și pe care Gerard l-a pledat în avantajul lor, i-a adus un oarecare renume și în consecință interesul altor clienți. În momentul de față, este avocatul marei firme „Comptoir Pyrennen", de la care primește o leafă foarte frumoasă. E foarte mulțumit de debuturile lui. Cine ar fi crezut? Era atît de șters acum doi ani! Să-l vezi astăzi, aproape te îndoiești că este una și aceeași persoană. Are siguranță de sine și multă prestanță și trebuie să recunosc că a devenit un bărbat cu adevărat bine...".

Aici s-a întrerupt Cristine din citit, căci mintea ei a comparat trecutul cu prezentul și a fost obligată să recunoască o dată în plus, valoarea unor vechi sfaturi.

Iubirea care a avut-o pentru Robert se fărîmă bucățică cu bucățică în goana după capriciile lui. De la brune la blonde, de la blonde la roșcovane. El zboară într-una ca un fluture în floare și nu obosește niciodată. Oare nu există decît relații de afaceri între el și doamna Montignac?... Și cît de straniu pare că el și-a extins comerțul fără să-i spună nici un cuvînt despre aceasta. Oare nu este acesta un motiv pentru a ascunde relațiile de altă natură pe care le are cu ea? Și poate că nu este decît un simplu capriciu, ca atîtea altele cu care a obișnuit-o, fără să afecteze prin aceasta lanțurile căsniciei. Oare trebuie să ia în tragic totul, și să nu vadă în orice, decît același deznodămînt inevitabil? Vai cît este de dificil de cunoscut adevărul! Cristine însă nu poate să renunțe și luptă... luptă în pofida tuturor adevărurilor, pentru a salva fărîmiturile acestei fericiri pe care în suprema ei indulgență, speră că într-o zi o va găsi.

X

Cîteva zile mai tîrziu pașii Cristinei se îndreaptă către un rîușor vesel de munte, în care două femei din regiune spălau rufe. Femeile s-au oprit din spălat, au privit-o cum se îndepărtează apoi au început în șoaptă o conversație pe care o interesa și pe Cristine. Așezîndu-se după un tufiș să se odihnească Cristine asculta fără să vrea:

— Mă întreb de ce s-o fi căsătorit cu ea, spune una din femei. Ginerele meu care-l cunoaște, pretinde că fără zes-

trea ei nu ar fi luat-o. Această fată nu e deloc genul lui. Îi trebuiesc femei rafinate.

— Dar cum de s-o fi lăsat ea dusă de nas?

— Știi prea bine că el e un mare cuceritor... E greu să reziști unor astfel de bărbați.

— Ce mult trebuie să regrete sărăcuța de ea!

— Și mai ales că el nu se ferește de loc. Ginerele meu l-a surprins vara aceasta într-o grădină de vară cu altă femeie și cred că îți dai seama că nu renunță la acest fel de viață... Un om atît de ușuratic nu se transformă atît de repede.

— Trebuie să fie tare mulțumit că ea se află aici și el e liber.

— Exact precum spui. Și se pare că dorește s-o lase cît mai mult timp aici.

Cristine s-a înfiorat de durere. Revelații de acest gen reușesc să o convingă că Robert nu este un om care să respecte un contract de credință. Rănile de curînd cicatrizate se trezesc din nou și durerea lor este atît de mare, încît simte că o apucă amețeala. Rîul, cîmpia, copacii, totul se întinde în fața ei într-o mare de ceață și instinctiv caută refugiul ierbii răcoritoare pe care se întinde, în timp ce simte că o cuprinde o prospețime binefăcătoare. Încetul cu încetul suferința ei se liniștește, revine la logică și se forțează să umble, excelent mijloc pentru a pune ordine în gîndurile-i răvășite.

Cînd se înapoiază acasă, hotărîrea ei e luată. Se va întoarce pe neașteptate la Toulouse, pentru a-l surprinde pe Robert în largul lui, și pentru a ști în sfîrșit sigur despre legăturile lui extra conjugale. În cazul în care aceste legături ar fi ușoare, dispuse hazardului, este dispusă din nou să-l ierte.

Dar dacă Robert nu o iubește? Această întrebare nu se mai pune. Va trebui să admită atunci, că s-a căsătorit numai din interes, cu o femeie care nu are nici o legătură cu gusturile lui și din cauza aceasta caută refugiu la altele. În acest caz viața conjugală nu mai este de suportat. Cristine vrea însă să spere că nu se va întîmpla așa, și că îi va fi milă de durerea ei și de starea ei de viitoare mamă dovadă a unei iubiri care nu s-a refuzat niciodată.

Numai datorită acestei speranțe, reușește să-și ascundă

freamătul din suflet și să găsească curajul necesar pentru a-și pune în practică proiectele.

XI

Și iată că într-o zi, fără a preveni pe nimeni, Cristine se prezintă la domiciliul ei. Servitoarea este aceea care o primește cu o figură atît de stupidă, încît Cristine, cu toată tristețea ei, izbucnește în rîs :

— Ei bine Julienne, ce e cu tine, nu mă recunoști ?

— Eram atît de departe de a mă gîndi că doamna poate să se întoarcă. Credeam că sînteți la Salies împreună cu domnul, care a plecat astăzi dimineață la orele șapte pentru a petrece două zile alături de dumneavoastră. Și deodată sosiți dumneavoastră... Nu mai înțeleg nimic !

La rîndul ei, Cristine o privește cu ochi mirați :

— Spui că a plecat la Salies ? Ai înțeles bine ?

— Da doamnă.

— În cazul acesta...

Dar nu-și termină fraza și se repede la telefon.

— Alo, centrala ? Aș dori un aviz telefonic pentru domnul sau doamna Meudon, Avenue de la Paix, la Salies.

— ...

— Dar cît mai repede posibil.

— ...

— Da voi sta lîngă aparat mulțumesc.

Închide telefonul și se uită la ceas.

Dacă Robert a plecat într-adevăr la Salies, se gîndește ea, avizul telefonic îl va găsi acolo... Dar stau și mă întreb... Asta ar fi prima oară că vine să mă viziteze într-o marți. Apoi, o întreabă pe servitoare :

— Julienne, nu ți s-a părut oare că vreun eveniment anormal a determinat plecarea domnului ?

— Nu doamnă, nu cred.

— A primit vizite în absența mea ?

— Foarte puține.

— Știu că aștepta pe o anume doamnă Montignac, îți amintești dacă a fost ?

Julienne ezită o clipă, dar obrazul Cristinei pare atît de indiferent încît ea răspunse :

Mi se pare că a primit o persoană care purta numele acesta.

— Bine, răspunse cu simplitate Cristine, dar obrazul i se înăspreşte şi îi spuse servitoarei sale :

— Poţi să-ţi continui treaba Julienne, nu am să-ţi comand nimic special.

Rămasă singură, dă curs decepţiei ei ; acum ar putea să jure că Robert nu se află la Salies. Cînd puţin mai tîrziu sună telefonul ea îşi spuse : Acum urmează lovitura de graţie, şi ridică receptorul. Într-adevăr mama ei îi confirmă că Robert nu se află acolo.

— Poate că încă n-a ajuns, adăugă mama ei ca s-o liniştească. N-ai nici o grijă, o să te chemăm de îndată ce soseşte. Şi acest lucru ar fi posibil, dar Cristine nu mai crede în himere. Ia masa numai din datorie, mai aşteaptă încă două ore, apoi îi spune Juliennei să noteze în cazul în care mai este chemată la telefon şi plecă.

— Am să lipsesc de acasă pînă pe la orele 5, 6. Te rog să nu pleci nicăieri pînă nu mă înapoiez.

— Bine doamnă, puteţi conta pe mine.

Liniştită în această privinţă, Cristine se hotărăşte să-şi continue ancheta şi se îndreaptă în primul rînd către magazinul de antichităţi, lăsat pentru moment în sarcina contabilului. Cristine n-a avut ocazia să vorbească de prea multe ori cu acesta, dar parcă acum îi inspiră încredere.

VII

Întrebîndu-l pe domnul Falcoux, acesta era numele contabilului, dacă poate să-i spună unde a plecat soţul ei şi cît va lipsi, nu i se răspunse decît într-un mod evaziv.

— Mi-ar face mare plăcere, spuse ea, să capăt unele precizări asupra activităţii soţului meu şi asupra felului cum îi merge comerţul. Am auzit că s-a extins pînă la mobile şi obiecte antice şi că colaborează în această ramură cu o aşa numită doamnă Montignac, colaborare care mie mi se pare dubioasă, ţinînd seama de antecedentele acestei persoane, dacă este aceea pe care o cred eu.

Domnul Falcoux se aştepta atît de puţin la această întrebare, încît vocea i se strînse în gîtlej şi răspunse bîlbîindu-se :

— Po... poate doamnă, dar e ceva recent de tot.

— Oare acest nou comerț îi aduce beneficii serioase?

Contabilul își lăsă capul în jos, iar jena lui deveni insuportabilă.

— Trebuie să știu domnule Falcoux, insistă Cristine. Sînt în ajunul unei hotărîri grave, și nu trebuie să fac acest pas decît în cunoștință de cauză, pentru ca mai apoi să nu-mi reproșez ceva. Te rog să nu uiți că am de apărat interese. Dota mea a servit la fondarea acestei firme și am absolut toate motivele să cred că ea a fost irosită în vînt. Pînă acum soțul meu nu mi-a spus nimic despre afacerile sale. Eu nu i-am luat-o în nume de rău, aveam încredere... Dar cred că în curînd voi fi nevoită să-i retrag această încredere. Mă înțelegeți?

— Din păcate da doamnă.

— Atunci fiți vă rog atît de bun și lămuriți-mă. Vă promit că voi păstra secretul acestei discuții.

— Îmi este penibil să vă ascult, doamnă, foarte penibil...

— Cred, dar vă rog totuși să o faceți. V-ar fi mai suportabil gîndul de a suferi trădarea și dezonoarea?

— Ah, nu, nu, nu. Este dreptul dumneavoastră de a vă apăra.

— Atunci?...

— Dumnezeu să mă ierte dacă dezvălui aceste secrete... Am jurat că nu voi spune nimic.

— Vi s-a interzis deci de a vorbi?

— Da.

— Cine v-a interzis?

— Soțul și socrii dumneavoastră.

— Cum, și ei sînt complici?

— Nu în sensul în care credeți... Socrii dumneavoastră voiau numai să vă evit un șoc moral, de a cărui consecințe se temeau mai ales în starea în care vă aflați...

— Așa deci... credeam că...

— Vai, nu doamnă, ei sînt foarte cinstiți și îi plîng, așa cum de fapt vă plîng și pe dumneavoastră.

— Dar în definitiv ce se întîmplă?

— Ei bine, soțul dumneavoastră a ajuns în fața instanțelor judiciare.

— Dumnezeule, gemu Cristine pălind.

— Vedeți, strigă contabilul, că vă faceți mai mult rău...

Dar Cristine îi tăie vorba poruncitoare :

— Continuați.

— După cum vă spuneam a ajuns în fața tribunalului corectial pentru abuz de încredere în urma unei plîngeri depuse... Nu știu de ce natură este fapta comisă, dar pot să spun că se caută să se ajungă la un aranjament, căci doamna Montignac este compromisă în această afacere și soțul ei nu ține de loc ca numele său să fie tradus în fața tribunalului.... Poate că va reuși. Dacă va avea această șansă, domnul Devèze se va strecura ca prin ochiurile plasei. Socrii dumneavoastră, fac și ei tot felul de demersuri pentru aplanarea lucrurilor.

— Într-adevăr, îmi faceți o tristă revelație, domnule Falcoux, spuse Cristine, lăsîndu-se să cadă pe un fotoliu. Totuși îmi pare bine că am aflat adevărul. Asta îmi va permite să stau în gardă și să nu mai risc în viitor asemenea aventuri. Vă mulțumesc foarte mult pentru amabilitatea dumneavoastră și vă rog să nu vă temeți de discreția mea.

Se scoală cu efort de pe scaun și clătinîndu-se se îndreaptă către ușă. Dar contabilul văzînd-o în această stare o reține :

— Nu plecați singură doamnă, în starea aceasta... N-ar fi deloc prudent. Să chem un taxi.

— Te rog, spuse ea, într-adevăr mă simt foarte slăbită. Cîteva minute mai tîrziu, un taxi a venit s-o ia de la magazin, și aceste cîteva minute de așteptare i-au fost suficiente pentru a-i reda puțin curaj, iar în loc să-i dea șoferului adresa ei, ea îi poruncește :

— Bulevard Carnot nr. 20.

După scurt timp, taxiul oprește în fața unui imobil pe care scrie : Gilles Beaupuy, avocat la curte. Plătește șoferului, și cu pas sigur străbate curtea care duce la biroul avocațial.

— Am venit să vorbesc cu maestrul Gilles Beaupuy, spune ea servitoarei care o primește. Pot să-l văd ?

— Așa cred doamnă. Pe cine să anunț ?

— Iată cartea mea de vizită.

De îndată ce a fost informat, tînărul avocat se grăbește :

— Bună ziua Cristine. Intră dragă prietenă, îi spuse el

introducînd-o în biroul lui particular, şi instalează-te în fotoliul acesta. Motive neplăcute te aduc aici, nu-i aşa?

— Da, cam aşa ceva...

— Din nenorocire, nici eu nici tatăl meu, nu-ţi putem fi de prea mare ajutor... Există o plîngere contra doamnei Montignac. Noi sîntem obligaţi s-o apărăm, şi aceasta este împotriva soţului dumitale, pe care ea îl acuză a fi principalul vinovat. Deci nu putem să pledăm în acelaşi timp pentru ea şi pentru soţul dumitale...

— Te înţeleg Gilles, şi n-am venit să-ţi cer o favoare de felul acesta. Oricît de ciudate ţi s-ar părea vorbele mele, trebuie să-ţi spun că abia astăzi am aflat drama a cărei victimă sînt: în mod voluntar am fost lăsată în completă ignorare a lucrurilor, deoarece s-au temut pentru starea sănătăţii mele, dar a trebuit că hazardul să intervină şi să fiu informată împotriva tuturor precauţiilor luate. Totuşi mi-au rămas unele amănunte în umbră. Soţul meu lipseşte din oraş. Numai contabilul magazinului mi-a dat aceste informaţii. Ele sînt lipsite însă de precizie şi aş vrea să ştiu cît mai mult. Crezi că cer prea mult?

— Vai, nu Cristine, voi fi chiar bucuros să-ţi dau unele sfaturi care ar putea să te ajute. Iată despre ce este vorba: Soţul dumitale a făcut marea greşeală de a se lega de această aventurieră periculoasă, şi pentru a acoperi cheltuieli nebuneşti a uzat de expediente. Citez ca un exemplu, achiziţionarea ilicită a unui mobilier obţinut la un preţ derizoriu prin presiune asupra unei femei simple, apoi revîndut la un preţ dublu cel puţin, decît era valoarea lui reală. Aceasta formează baza procesului actual. Frauda a fost descoperită de un nepot al victimei, un alt şmecher apărut pe neaşteptate şi care crezîndu-se uzurpat, de ceea ce considera o moştenire posibilă, şi-a băgat nasul în această afacere. Şi-a dat seama imediat de ceea ce sună fals în această afecere şi a înaintat o plîngere.

— Şi care sînt urmările?

— Soţul dumitale a apărut de-acum în faţa judecătorului, la fel ca şi doamna de Montignac, dar ea pretinde că a rămas în afara acestui dig, şi că numai domnul Deveze a procedat la achiziţionarea mobilierului în litigiu, lucru pe care soţul dumitale nu-l contestă, ci adaugă numai:

„Doamna de Montignac este aceea care m-a prezentat doamnei Berges, fără să-mi mărturisească, că aceasta nu e normală la minte, şi ea este aceea care a determinat-o pe această femeie să vîndă mobilierul în condiţiile cunoscute". Afacerea se află acum în instanţă şi nu va fi tradusă în faţa tribunalului corecţional, decît dacă victima şi nepotul ei, doresc să continue acţiunea...

Au încercat să se aranjeze cu victimele, rambursîndu-le valoarea exactă a mobilierului vîndut şi să le acorde şi despăgubiri. Pentru asta însă, au nevoie de 1 500 000 franci. Este adevărat că cei doi cer o sumă exagerată, iar eu i-am sfătuit să o plătească, altfel vor fi condamnaţi în faţa tribunalului.

— Atunci ce se poate face ?

— Numai să plătească... Baronul de Montignac găseşte pe drept cuvînt această glumă de prost gust, aşa că lasă totul pe spinarea soţului dumitale.

— Dacă baronul se simte ofensat şi lezat, atunci ce să mai zic eu ?

— Ai dreptate Cristine. Şi te asigur că-mi este tare penibil, că pentru securitatea dumitale nu pot interveni decît în calitate de mediator... Am să caut să-i înmoi puţin pe cei doi adversari, dar mi-e teamă că nu voi putea reuşi. De aceea te sfătuiesc să cauţi sprijin de la un alt avocat. Ai de apărat interese, precum şi onoarea dumitale personală... Viaţa alături de domnul Deveze rămîne pentru dumneata plină de ameninţări şi cred că ar fi preferabil să iei o hotărîre în această privinţă... Cristine îşi lăsă privirea în jos şi suspină :

— Într-adevăr va trebui să-mi fac curaj... Ah Gilles, ce coşmar e viaţa pentru mine.

— Haide, haide, nu deveni atît de pesimistă. Poate că într-o zi ai să judeci altfel, dar cred că asta îţi va servi drept o lecţie de viaţă. Nu-i aşa Cristine ? aminteşteţi de sfatul unor colegi de facultate... Clement, Gerard şi alţii... Nu-ţi fac prin aceasta o imputare şi-ţi urez din toată inima mult noroc, pentru a-ţi putea clădi un alt cămin...

— Vai ! nu, n-am să [illegible] altă căsătorie, protestează ea sculîndu-se în picioare pentru a-şi lua rămas bun.

— Orice s-ar întîmpla ai să mă găseşti întotdeauna la dispoziţia dumitale. La revedere Cristine...

Ajunsă afară, i se pare că tîrăşte o altă Cristine după ea una lipsită de voinţă, de energie. Revelaţiile lui Gilles i-au consumat ultimele puteri şi cu mare greu a ajuns pînă acasă. Oare este ea această fiinţă cu obrazul livid, cu ochii încercănaţi, pe care o reflectează lumina din vestibul? Tîmplele îi zvîcnesc, inima îi bate în bătăi mari dezordonate spasme dureroase îi contractează stomacul.

— Julienne, mă simt rău, cheamă repede doctorul...

Apoi se prăbuşeşte lipsită de cunoştinţă pe parchet.

XIII

Abia la clinică îşi revine în simţiri, după ce a păstrat în amintire, dureri îngrozitoare care-i zdrobeau corpul şi forme albe se aplecau asupra ei, cu o nelinişte plină de urmări. Căută cu ochii un obraz cunoscut. Cineva se apropie încet de ea.

— Robert?

— Nu, răspunse o voce duioasă. Robert nu ştie încă. E în călătorie...

— Ah, da. Îţi aminteşte de această călătorie şi de tot ce a precedat-o ca în clipa în care a încetat de a vedea şi a auzi. O scurtă întoarcere la lumină după suferinţe atroce apoi anestezia şi din nou vidul total, absolut.

— Instinctiv se întoarce şi caută cu ochii un leagăn mic, faţa plînsă a mamei sale ,şi ochii i se închid peste un abis de durere. Mica fiinţă încălzită în pîntecul ei, nu va fi aici pentru a o sustrage durerii, şi nici să primească dragostea rezervată numai pentru ea.

Din iubirea ei pentru Robert, nu a mai rămas decît o amintire amestecată de ruşine. Este ca un soare care dispare în spatele unor nori grei şi ameninţători. E prea dărîmată, prea zdrobită, pentru a mai renega ceva.

Vederea acestui bărbat îi va fi nesuferită de acum înainte şi aproape că-şi aminteşte, cuprinsă de un sentiment de repulsie, că mai este la ora aceasta doamna Deveze, soţia unui excroc meschin, pentru care nimic nu contează în afara plăcerilor. Un fior lung o străbate şi buzele i se întredeschid pentru a murmura:

— S-a terminat!... s-a terminat.

— Ce s-a terminat fetița mea? suferința ta? Da, desigur, iată-te eliberată, și dacă vei fi cuminte în 8 zile vei putea să-ți reiei ocupațiile tale. Totul va fi bine, nu te mai gîndi la nimic. Ești tînără și fii sigură că vei mai avea un copil.

— Nu mamă, s-a terminat, s-a terminat, îți repet. Iubirea? să nu mai vorbim despre ea. Mi-e groază.

— Ce vorbe sînt astea Cristine? Toate se datoresc numai oboselii și durerilor, te asigur.

— Este purul adevăr mamă, și cînd va veni Robert, fă-mi te rog serviciul de a nu-l introduce aici... Voi părăsi acest loc fără a-l vedea, și voi pleca cu tine la Salies, dacă vrei să mă iei.

— Dumnezeule, ce gînduri! și de ce această hotărîre?

— Robert nu mai este demn de mine. S-a făcut vinovat de trădare, și de altă greșeală care-l dezonorează... Am să-ți explic mai tîrziu... Acum sînt prea obosită...

Doamna Meudon se uită la fiica ei cu o privire îngrozită. Cu siguranță că delirează. Asta trebuie să fie... Dar nu, obrazul ei a acoperit de o liniște înspăimîntătoare... Este adevărat deci, că ginerele ei s-a purtat ca un laș și numai din vina lui, Cristine să afla nenorocită aici, cu copilul născut mort și toate iluziile prăbușite.

— Cred că înțelegi că nu mai pot să reiau viața în comun? Și cu o voce frîntă, doamna Meudon răspunde:

— Da!...

XIV

E plină vară, și aerul zumzăie de miile de insecte care vor să fugă de căldura soarelui. Cristine, instalată la umbră, nu aude decît această muzică ușoară, singura animație în acest colț izolat. S-a dus să caute pace în fundul grădinii părintești. În curînd se va termina și ultima ei încercare. Potrivit dorințelor ei, nu l-a revăzut pe Robert, dar el i-a scris: „Nu vreau să înfrîng consemnul impus de tine Cristine, nici să cer o iertare pe care nu o merit, dar vreau numai să-ți spun cît de mult regret răul pe care ți l-am făcut.

Puțin cam tîrziu, vei spune tu, și trebuie să recunosc că e așa... Astăzi mă judec și eu fără milă. Purtarea mea a fost oribilă, chiar crudă. Am refuzat să înțeleg sensibilitatea ta delicatețea ta, și n-am vrut decît să te aduc la nivelul meu, lucru pe care tu l-ai făcut împotriva inimii tale, și ai avut drep-

tate. Acum înțeleg tot disprețul cu care mă acoperi și dorința ta de a-ți recăpăta libertatea...

Recapătă-ți deci libertatea Cristine. Îmi iau toate cheltuielile de judecată asupra mea. Vei găsi la notarul meu, maestrul Carven, toate dispozițiile care te privesc. Procesul este în curs și a ajuns aproape la punctul final.

Adio Cristine.

Să dea Dumnezeu ca viitorul să-ți ofere acea fericire la care aspiri și pe care eu sînt incapabil de a ți-o oferi. Robert Deveze".

Și Cristine s-a hotărît. S-a dus la notar și cele ce a mai aflat de la acesta, i-au risipit ultimile regrete.

A aflat cu groază că Robert a ajuns în stare de faliment. În plus existau și alte datorii foarte ridicate; trebuia procedat la vînzarea magazinului, și alte sacrificii din partea socrilor ei pentru a plăti cheltuielile de judecată. Dar Cristine, care-i stima pe socrii ei nu a acceptat.

— Fiecare cu partea sa, a spus ea. Intru în posesia dotei mele, pentru că este dreptul meu, dar nu mai vreau și alte despăgubiri. Pe aceste baze, s-a hotărît deci ruperea căsătoriei. Fără voia ei, Cristine a fost nevoită să apeleze la un avocat. Neputînd face apel la Gilles. Beaupuy, a trebuit să caute altul. Și la acest lucru se gîndește acum, ascunsă în umbra copacilor. Ah cît de greu îi vine să mărturisească unui avocat eșecul ei și trista mentalitate a aceluia pe care și l-a ales drept soț. În cele din urmă și-a fixat, e adevărat cu destulă timiditate, pentru calitatea de avocat pe Gerard Naudin. Și în fond, de ce să nu se adreseze lui Gerard. În definitiv, tot este acela, în fața căruia parcă îi este mai ușor să-și dezvăluie rușinea. E fostul ei coleg, l-a iubit, și a vrut cîndva să-i fie soț.

Se ridică foarte hotărîtă și spuse:

— Cristine, destul cu șovăielile... vei pleca chiar în seara aceasta la Toulouse înainte ca birourile avocațiale să se închidă. În regulă! Atunci grăbește-te.

XV

A sunat orele șase cînd a ajuns la numărul 21 din strada Jerome. Aici, la primul etaj, locuiesc maestrul Naudin și mama sa. Ajunsă la ușă, era cît pe ce să facă cale întoarsă. „Cum o să mă primească oare? Vai, iar mă părăsește curajul...

Nu îndrăznesc, și intră în coridor". Urcă primele trepte ale scării. Acum va merge pînă la capăt. Un deget tremurător care apasă pe sonerie, o ușă care se deschide în fața unei doamne în vîrstă și iat-o introdusă.

— Vreți să așteptați o clipă doamnă? Fiul meu are o clientă în cabinet.

Cristine se ghemuiește într-un fotoliu și încearcă să-și păstreze calmul. În curînd clienta iese din cabinet și silueta lui Gerard se ridică în fața ei. În umbra ce domnește în cameră el n-a recunoscut-o. Cu atît mai bine.

— Intrați vă rog doamnă.

Trece înaintea lui, repede. pentru ca să nu mai aibă posibilitatea de a ezita, și ajunsă în plină lumină îl privește.

— Cristine ,ce surpriză. Cărui motiv îi datorez onoarea vizitei tale?

Cuvintele îi îngheață în gîtlej, picioarele i se înmoaie.

— Ce e cu tine? o întrebă Gerard, pari tare ciudată.

Atunci cu mare greutate spune:

— Soțul meu, ai avut dreptate... Trebuia să cred.

Apoi dintr-o răsuflare, dă drumul la tot bagajul suferințelor ei. Gerard o ascultă, fără s-o întrerupă, cu o atenție plină de milă, și cînd ea termină de povestit, întîlnește privirile lui luminoase de cîine credincios.

— Și acum ce ai de gînd să faci Cristine?

— Să șterg totul, să salvez ce-a mai rămas din mine. Aș vrea chiar să mă înscriu la barou ca stagiară și să încep dacă voi mai putea, viața mea de altădată. Pînă atunci voi locui la Salies.

— Faci bine și te felicit pentru hotărîrea ta.

— Merit atît de puține felicitări Gerard. Te rog să-mi pledezi tu procesul de divorț, vrei?

— Dar, desigur, și în cele mai bune condiții posibile. Cîteva cuvinte amabile, o strîngere afecutoasă de mînă, și Cristine pleacă cu zîmbetul pe buze.

— Uf! în sfîrșit s-a făcut. Acum nu mai e vorba decît de puțină răbdare.

XVI

Gerard s-a ocupat foarte activ de clienta sa. Totul s-a desfășurat perfect. Onoarea i-a fost salvată, Cristine este liberă. Și-a reluat camera ei de studentă, și cu aceasta și tre-

cutul Totuși s-a schimbat ceva. Nu mai are aceleași visuri de odinioară, dar are altele mai frumoase. Gerard ocupă primul loc în ele. Din cînd în cînd Cristine îndeplinește rolul de secretară în biroul lui. Ea nu acceptă plată și în schimb el îi oferă prietenia lui ca pe cel mai frumos cadou pe care ea l-a primit vreodată. Într-o zi el îi spune :

— Știi Cristine, că prezența ta în biroul meu se dovedește din zi în zi mai indispensabilă... oare aș putea îndrăzni să te rețin...

— Dar, desigur, dragă prietene... îmi place mai mult să fiu stagiară la un vechi coleg, decît în cine știe ce birou.

— Și dacă ți-aș cere să rămîi pentru... totdeauna... ai accepta ? Ea a înțeles și obrazul i se înroșește de o dulce emoție. De cînd aștepta ea aceste clipe pe care aproape că nici nu le mai spera ? Tocmai din timpul neînțelegerilor cu Robert... Emoția și tremurul mîinilor a fost ca un răspuns.

Atunci el o cuprinse în brațe :

— Draga mea ,este oare adevărat că mă mai iubești puțin ?...

— O ! Gerard, cred că n-am să-ți pot răspunde la această întrebare. N-ar fi mai bine să te las să ghicești singur ? El o privi uimit de fericire și gîndi în sinea lui : „Prima mea dragoste, cine ar fi crezut ? As fi preferat să trăiesc o viață întreagă singur, decît fără ea". Atunci o cuprinse în brațe și o sărută cu patimă. Și amintirile și declarațiile nu mai au nici un sens. Important este că sînt și vor fi împreună pentru tot restul vieții.

— SFÎRȘIT —

Apărut Secția ... „CRIDAVA" S.A. Deva comanda nr. 24 694

Marlin Rosemarie

IN CURINO:

Linda